

Laura Jane Williams

SUHDE- SOPPA

Kahden kauppa,
kolmannen korvapuusti,
neljännen suhdesoppa

TAMMI

Laura Jane Williams:

Etsintäkuulutus (2019, suom. 2022)

Suhdesoppa (2020, suom. 2023)

Laura Jane Williams

Suhdesoppa

SUOMENTANUT LAURA LIIMATAINEN

tammi

80 VUOTTA

HELSINKI

Taiteen edistämiskeskus on tukenut tämän teoksen suomentamista.

Sivulla 94 olevan sitaatin Suzanne Collinsin *Nälkäpeli*-teoksesta suomentanut Helene Bützow, WSOY, 2015.

Sivulla 344 olevan sitaatin Elton Johnin *Minä Elton John* -teoksesta suomentanut Jorma-Veikko Sappinen, Johnny Kniga, 2019.

Englanninkielinen alkuteos *The Love Square* ilmestyi Isossa-Britanniassa 2020 HarperCollins Publishersin julkaisemana.

Copyright © Laura Jane Williams 2020

Laura Jane Williams asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Suomenkielinen laitos © Laura Liimatainen ja Tammi 2023
Translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-3924-8

*J:lle ja A:lle
Rakkautenne inspiroi minua*

Prologi

”Siinä oli sitten kaikki”, Francesco sanoi surullisesti ja katseli takakonttiin. Pieni vuokra-auto oli täpötäynnä tyynyjä ja tuoleja, maljakoita ja lamppuja. ”Kaikki tärkeä on kyydissä, valmiina lähtöön.”

Oikeasti hän tarkoitti: *Unohdit minut. Ota minutkin. Pyydä mukaan. Minäkin olen tärkeä. Minäkin olen sinun.*

”Jes”, Penny sanoi, mutta ei katsonut Francescoa silmiin. Se tuli liian kovaan ääneen, liian pirteästi. Hän yritti liikaa. ”Kiitti ihan hirveästi. Olipas siinä tavaraa. Olen jo ihan kuitti!”

Oikeasti hän tarkoitti: *En osaa jättää hyvästejä. Kunpa kaikki olisi toisin. Minua pelottaa.*

Francesco Cipolla ja Penny Bridge katselivat kaikkea muuta kuin toisiaan ja toivoivat olevansa Pennyn kämpillä kokkaamassa, syömässä brunssia polvet yhteen kolisten ja maistelemassa ruokia toistensa haarukoista niin kuin vielä edellisenä aamuna, tai nauramassa sängyssä lakanoihin kietoutuneena niin kuin vielä edellisenä iltana.

He olivat tapailleet vasta kolme viikkoa. Miten koko juttu saattoi olla päättymässä vain kolmen viikon jälkeen? Se tuntui samalta kuin lähtisi teatterista väliajalla tai siemaisisi suolareunaisesta margaritasta vain yhden ainoan kerran. Oli kamalaa tuhlausta heittää hukkaan kaikki mitä tästä olisi voinut tulla. He olisivat voineet humaltua

toisistaan, antaa tunteiden syventyä rakkaudeksi. Se oli joka tapauksessa jo ihan hilkulla, ja Penny oli niin kovasti etsinyt miestä, jonka kanssa tuntuisi tältä. Mutta hän ei keksinyt, miten voisi jättää kaupungin taakseen mutta pitää Francescon lähellä – ja hänen oli ihan oikeasti pakko jättää Lontoo taakseen. Hän oli sen velkaa sedälleen. Kaukosuhdeviritelmät Francescon kanssa olisivat tuhoon tuomittuja.

Kerran se vain kirpaisee, Penny järkeili. *Etäsuhteet eivät toimi, eikä Francescoa saa millään ilveellä pois Lontoosta. Enhän minä itsekään haluaisi muuttaa maalle.* Penny ajatteli Francescon kosketuksia ja hyväilyjä ja sitä, miltä tämä maistui. Francesco oli niin törkeän kuuma. Ja kiltti. Ja huomaavainen. Ja hyvä kuuntelija ja hauska. Eikä hän kohdellut Pennyä kuin haurasta posliininukkeä, ja se kaikki teki hänestä entistäkin kuumemman.

Ei, Penny hoki itselleen, emme me voi.

Francesco rykäisi.

”Jaksatko varmasti ajaa?” hän sai kysytyksi. ”Juodaanko ensin kahvit tai haukataanko jotain...?”

Ota mukaan.

”Ei tarvitse”, Penny vastasi, pukkasi Francescon olkapäätä omallaan ja tuijotti tiiviisti jalkakäytävän kivi-reunaa. ”Totta puhuen rupean varmaan nyyhkimään, jos menemme vielä takaisin kahvilaan. Enkä halua pitää vessabreikkiä ainakaan ensimmäisen tunnin aikana.”

”Mutta pidäthän kuitenkin taukoja”, Francesco sanoi.

”Joo joo. Älä hössötä.” Huolenpito huvitti Pennyä, joten niinpä hän vihdoin katsoi Francescoa silmiin, ja maapallo lakkasi pyörimästä.

Francesco ei osannut sanoa, miksi oli valmis jättämään kaiken tutun taakseen ja lähtemään Pennyn mukaan, mutta

niin asia vain oli. Pennyllä ei kuitenkaan ollut syytä uskoa, että hän oli erilainen kuin kaikki muut miehet, jotka lähtivät lätkimään heti ensimmäisen vastoinkäymisen osuessa kohdalle. Tämä oli pattitilanne. Jos Francesco saisi tilaisuuden, hän kyllä todistaisi seisovansa Pennyn rinnalla tuli mitä tuli, mutta Penny ei päästänyt lähelle eikä antanut edes yrittää.

”No niin”, Penny sanoi lopulta. ”Nähdään sitten kun nähdään.”

”Tämä tilanne on niin outo.”

”Nääh”, Penny tokaisi, vaikka ajatuksissaan huusi päinvastaista. ”Eihän tässä mitään, halataan nyt vaan.”

Francesco totteli ja syleili Pennyä tiukasti. *Miten voi tuoksuakin noin kiihottavalta*, Francesco mietti. Taitaa sitenkin olla mahdoton ajatus olla pelkkiä ystäviä.

”Kaikkea hyvää, mitä ikinä tulevaisuus tuokaan tullesaan”, hän sanoi ja hengitti Pennyn tuoksua.

Heidän takanaan Stuart astui ulos ja jäi odottamaan kahvilan ovensuuhun. Kohottamalla kulmiaan hän tiedusteli Francescolta, olisiko parempi keskeyttää vai antaa tilaa. Penny kuitenkin aisti Stuartin läsnäolon, puristi Francescon vyötäröä kahdesti kuin morsettaakseen halauksen olevan ohi ja vetäytyi sitten kauemmas.

”Älä aja kahvilaa konkkaan, kun olen poissa”, Penny piikitteli Stuartia, joka sai nyt vuorostaan halauksen.

”En tietenkään, pomo.” Stuart hymyili ja teki kunniaa. ”Pidän sinut ajan tasalla ja saat syynätä tilikirjoja milloin haluat.”

”Olet huippu, Stu. Kiitos avusta.”

Penny istui kuskinpenkille ja käynnisti moottorin. Sulkiessaan oven hän näki Francescon hätäännyksen siitä, että kaikki oli ohi, jäähyväiset sanottu ja hän ihan oikeasti lähdössä. Hän nauroi kyynelten läpi ja avasi ikkunan.

”Älä näytä noin surkealta”, hän komensi. ”Kaikki menee hyvin.” Hän pyyhki silmänsä eikä jaksanut enää esittää, ettei itkenyt. ”Sano, että kaikki menee hyvin.”

”Kaikki menee hyvin”, Francesco myötäili. Mutta hänenkin silmiään kirveli ja kyynleet sumensivat näkökentän.

*Niinbän siinä käy, kun rakastuu.
Täysin vieras ihminen astuu elämään
kuin taikaiskusta ja muuttuu
maailmankaikkeuden kiintotähdeksi.*

KATE BOLICK

1

Pari kuukautta aiemmin maaliskuussa

Penny Bridgellä ei ollut epäonnea rakkaudessa, vaan pikemminkin hänellä ei ollut rakkaudessa yhtikäs mitään. Edellisestä kunnan suhteesta oli vierähtänyt jo viisi vuotta – viiteen vuoteen elämässä ei ollut ollut romantiikkaa, ei paria yötä pidempään kestänyttä intohimoa eikä edes miestä, jonka kiinnostus olisi kestänyt yli viikon verran. Oli suhteellisen hankala teeskennellä, että tilanne voisi vielä muuttua, ja positiivinen asenne alkoi vaatia veronsa. Erityisesti edeltävän illan tapahtumien jälkeen.

”En voi uskoa, että olen taas tässä jamassa”, Penny huokaisi selitettyään pääbaristalleen Stuartille tekstarista, jonka oli saanut treffien jälkeen. Siinä oli lukenut:

Hei, en osannut sanoa tätä aiemmin, mutta eksäni on vähän niin kuin palannut kuvioihin. En halua johtaa harhaan tai mitään, joten ei ehkä kannata enää nähdä. Kaikkea hyvää!!

”Onpa perseestä”, Stuart vastasi.

Pakit oli antanut romanialainen matemaatikko Cristian, joka työskenteli avaruuslentojen kaupallistamista suunnittelevassa Virgin Galacticissa. Toisilla treffeillä he olivat lupaavasti käyneet *La La Landin* yhteislaulunäytöksessä Hackney Picturehouse -leffateatterissa ja sen jälkeen

viereisessä Wetherspoon's-ketjupubissa. Penny oli jo päättänyt, että oli oikea aika mennä sänkyyn – hän oli varta vasten ajellut bikinirajan ja vaihtanut lakanat – mutta sitten hän oli vessasta pöytään palatessaan nähnyt Cristianin kännykän näytöllä deittisovelluksen tutun keltaisen käyttöliittymän. Mies selvästi viestitteli jonkun toisen kanssa hänen vessareissunsa aikana. Mutta miksi Cristian oli valehdellut asiasta jälkikäteen? Oli tarpeetonta selitellä, että vanha suola janotti. Penny oli jo aikuinen, kyllä hän kestäisi totuuden. Cristian ei vain ollut kiinnostunut hänestä. Mutta miksi ei? Miksi kukaan ei vain ollut kiinnostunut hänestä? Ja miksi hän ei ollut ottanut etikettivirhettä suoraan puheeksi vaan oli vain juonut juomansa ja mutissut sitten jotain siitä, kuinka paljon kello jo oli?

Itse asiassa Penny tiesi jo vastauksen. Hän oli pitänyt suunsa kiinni, koska elämä tuntui *Sinkkuelämää*-sarjalta – tarkalleen ottaen siltä jaksolta, jossa Charlotte huutaa taivaalle turhauduttuaan odottamaan elämänsä rakkautta: ”Olen deittaillut viisitoistavuotiaasta saakka. Olen lopen uupunut. Missä se oikea viipyy?” Pennykin oli lopen uupunut eikä siis jaksanut opettaa kenellekään peruskäytöstapoja, joten hän oli juonut juoman, jonka oli itse maksanut, ja lähtenyt nostamatta kissaa pöydälle. Hän ei yksinkertaisesti jaksanut välittää. Cristianin tekstari oli siis turhaa suolaa haavoihin.

Mikä minussa on niin pahasti vialla, ettei yksikään mies halua seurustella kanssani? Penny mietti.

Edelliskuussa hän oli viettänyt viisi yötä putkeen matematiikanopettaja Trevorin kanssa koulujen joululomalla. Kun lukukausi taas alkoi, koko ukko katosi kuin maan nielemänä, kunnes lähetti viestin eräänä aamuyönä ja kysyi, oliko unohtanut astemittansa Pennyn luo. Ennen

joulua kuvioissa oli ollut Etelä-Lontoon Camberwellissa asuva irakilainen kiinteistönvälittäjä. Heillä oli ollut todella hauskaa yhdessä, mutta sitten mies oli humalassa pyytänyt pientä eturauhasjuttua ja hävennyt sitä jälkeen päin niin paljon, että oli blokannut Pennyn puhelinnumeron lisäksi myös kaikki Pennyn sometilit. Ennen kiinteistönvälittäjää oli ollut liuta ensitreffejä, jotka eivät koskaan edenneet pidemmälle, yksi täysin treffitön kesä ja kolme reissua vain naisille suunnatulle klubille kevyen bi-uteliaisuuden tyydyttämiseksi. Nekään retket eivät kuitenkaan olleet johtaneet treffeihin, sillä oli käynyt ilmi, että Penny oli tuomittu kiinnostumaan vain miehistä. (Hän sai kuitenkin uskomattoman hyvän ompelijan yhteystiedot ja ystäväystyi kahden naisen kanssa, jotka olivat nyt pari, ja kävi heidän kanssaan parin kuukauden välein lasillisella.)

Penny piti itseään viihdyttävänä treffikumppanina – kiinnostavana ja kiinnostuneena. Hänellä oli ystäviä ja perhe joita hän rakasti, yritys josta hän oli ylpeä, ihan hauskoja juttuja ja ilkkuriset silmät – tai niin hänelle ainakin oli sanottu. Sylkikö hän nauraessaan eikä kukaan ollut koskaan viitsinyt mainita asiasta? Jaaritteliko hän liikaa itsestään? Oliko syynä kuppikoko tai vaatekoko tai hiusten väri? Eikö punapäiden pitänyt olla jännää vaihtelua? Kyselikö hän liikoja?

Hän ei osannut olla muuta kuin oma itsensä, mutta ilmeisesti hänen oma itsensä, Penny Bridge, oli miesväestön mielestä vastenmielinen, sillä yksikään kaksilahkeinen ei halunnut seurustella hänen kanssaan. Hetken hän harkitsi tekstaavansa Cristianille, jotta voisi kysyä, mikseivät treffit koskaan menneet putkeen. Jos hulluuden määritelmä on se, että tekee saman asian kerta toisensa jälkeen ja odottaa eri lopputulosta, Penny oli virallisesti

seonnut. Hän toivoi aina vain, että seuraavat treffit olisivat erilaiset, että seuraava mies olisi erilainen, mutta niin ei kuitenkaan koskaan käynyt. Kenties Cristian voisi kertoa, mistä kenkä puristi. Olisiko outoa kysyä asiaa suoraan? Cristian voisi kuitenkin kokemuksensa perusteella antaa rakentavaa palautetta. Mitä sellaista deittisovelluksen muilla naisilla oli mitä Pennyltä puuttui?

”Ei sinun tarvitse muuttaa itsessäsi mitään”, Stuart kannusti lempeästi. ”Deittaillessa pitää osua oikeaan vain kerran. Avaruusinsinööri on täysi dorka, jos ei tajua, kuinka upea olet. Hiton idiootti.”

Penny istui kahvilan tiskin ääressä vastapäätä Stuartia ja katseli, kuinka tämä asetteli esille juuri keittiöstä tuodut, greipillä ja appelsiinilla maustetut italialaiset crostata-leivokset sekä vuohenjuustomurukakun. He olivat Pohjois-Lontoossa, kivuliaan keskiluokkaisella Stoke Newingtonin alueella, joten Stuart käytti betoniharkkoja korokkeina hiilenmustien kivitarrjottimien alla ja asetteli tarrjottimet eri tasoihin. Asetelma oli törkeän hipsteri, mutta näytti aika kivalta, joten Stuart sai tehdä mielensä mukaan. Bridges oli Pennyn kahvila ja hän vastasi ruoista, mutta salin puolella näkyi Stuartin tyylijutaku.

”Olen vain niin väsynyt. En jaksa enää odotella henkeä pidätellen, että joku ankea ukkeli suvaitsee kelpuuttaa minut. Ja kun niin ei käy, haluan syödä purkin jäätelöä, katsoa *The Notebookia* ja itkurunkata. Löyhkääkö epätoivolta?”

”Haiset palaneelta kermalta ja keittokinkulta, Pen, niin kuin aina.”

”Hehheh. Kiitti.” Penny pyöräytti silmiään, vaikka Stuartin sanat olivatkin totta. Pienen aamiais- ja lounas-

kahvilan kokin elämään kuuluu se, että ympärillä leijailee ruoan vieno aromi tiistaista lauantaihin, aamuseitsemästä kello neljään iltapäivällä.

”Pitäisi varmaan alkaa suunnitella loppuelämää sinkkuna. Hankkia lapsi itsekseen. Uhkailen aina, että vielä minä sen teen. Ehkä pitäisi vihdoinkin ottaa vaari universon tai minkä lie vinkistä. Haluan vain elää elämääni. On jotenkin säälittävää odotella.” Hän huokaisi teatraalisesti. Stuartin ei tarvinnut tietää, että ennen syöpähoitoja Pennyntä oli kerätty munasoluja, jotka oli sitten hedelmöitetty lahjasiittiöillä. Alkioiden pakastaminen syöpää sairastavana sinkkunaisena oli ollut vaikea päätös, jota edes kaikki sukulaiset eivät olleet ymmärtäneet. Jos Penny haluaisi lapsia, hänen täytyisi käyttää sijaissynnyttäjää, mutta nyt kyse ei ollut siitä, vaan siitä, että seuraava askel olisi kai pakko ottaa ilman kumppania vierellä. Joten miksi odottaa? Ilmiselvästi mahdollinen puoliso ei ollut astumassa kuvioihin lähipäivinä.

”Voisin esitellä sinut muutamalle frendilleni”, Stuart sanoi ja pyyhki leivosasetelman ympäriltä kastikeroiskeita. Stuart oli 25-vuotias ja valmistunut taidekoulusta, ja hänelle kahvi oli taidetta yhtä lailla kuin keramiikkakin. Hän oli hoikka ja tummaihoinen, käänsi farkkujen lahkeet kahdesti niin että sukat näkyivät ja käytti muhkeita lenkkareita, jotka eivät tuntuneet ikinä kulahtavan. Lisäksi hänen vakiunivormuunsa kuului t-paita, jonka hihat oli käännetty kahdesti, ja korvis toisessa korvassa. ”Jos haluat tyyppin, joka varmasti ei ghostaa tai valehtele tai ole muuten romanttisesti epämääräinen.”

Penny nousi ja käveli tiskin taa keittämään uuden kupillisen kahvia. Se oli aamun kolmas. ”Kiitti vaan, mutta ei taida olla hyvä idea järjestää pomolle sokkotreffejä.”

Stuart väisti. ”Sinulla on liikaa sääntöjä.”

”Jos deittailisin jotakuta kavereistasi – vaikka he ovatkin minulle aivan liian nuoria – niin olisi ikävää, jos kolmien treffien jälkeen tyyppi sanoisi joutuvansa dumppaamaan minut koska on muuttamassa Kazakstaniin työjutun takia, mutta sitten törmäisimmekin täällä, kun hän tulee tapaamaan sinua. Kun minut ghostataan, oletan etten ihan oikeasti näe tyyppiä enää koskaan. Dumpppaajan kohtaaminen olisi liian noloa, eikä kisakuntoni riitä sellaiseen.”

”Kunhan lupaat, ettet anna periksi”, Stuart tyynnytteli. ”Deittailu on kaikille rankkaa, kunnes ei enää olekaan. Iskä sanoo aina, että sitä täytyy osua oikeaan vain kerran. Sielunkumppanisi voi olla ihan kulman takana. Hän voi astua esiin hetkenä minä hyvänsä, ja olisi harmi jos et huomaisi, kun pääsi on niin syvällä itsesäälisessä per–”

Virke jäi kesken, kun kahvilan oveen koputettiin kolmesti, ja he molemmat käänsivät katseensa. Jalkakäytävällä seisoi tummatukkainen mies, jolla oli oliivinvruskea iho, päässään pipo, yllään toppaliivi ja sylissä hapanjuurilimppuja. Stuart virnisti Pennyille, joka ei huomannut.

”Ai niin, pitikin sanoa, että leipätoimitus on tänään myöhässä”, heti työrooliin palannut Penny aloitti. Hän kohotti kättään ulkona odottavalle miehelle sen merkiksi, että oli tulossa. ”Safiyalla oli vaikeuksia, kun joku oli kaatunut pyörällä, joten hän pyysi kaveriaan avuksi.” Penny kumartui avaamaan oven alalukon ja sanoi: ”Oletko Safiya pelastava enkeli? Tule peremmälle.”

”Kaatuiko Safiya pyörällä?” Stuart kysyi huolissaan ja tervehti miestä, jonka Penny oli päästänyt sisään. Stuart oli ihastunut kahvilan leipätoimittajaan eikä osannut peitellä sitä lainkaan – ihastus kävi selväksi jo siitä, miten hän sanoi Safiyan nimen.

Toppaliivimies laski ruskeat paperikassit pöydälle oven viereen ja osallistui hilpeällä äänellä keskusteluun. ”Ei Safiya kaatunut, vaan tyyppi jota hän tapailee. Mutta minä riensin apuun! Autossa on vielä lisää tavaraa, taitaa olla croissantuja. Kiva tavata. Minä olen Francesco.” Hän kätteli Stuartia ja nyökkäsi Pennylle, joka oli jo ehtinyt kahvilan perälle.

Penny huomasi, kuinka Stuartin ilme valahti. *Tyyppi jota hän tapailee.* Se taisi kirpaista. Penny palasi tiskille juuri kun kahvikone murahti eloon ja sylki kuumaa, siirappista espressoja kuppiin. Stuart täytti pöydissä olevia sokeriastioita. Ulkona toppaliivimies, Francesco, asetteli leipätoimituksia parempaan järjestykseen pakettiautossa. Ihon- ja hiustenväri olivat saaneet selityksen, kun mies oli avannut suunsa – puheessa kuului hienoinen aksentti. Vyötäisillä oli raidallinen esiliina, ja hän keskeytti työnsä kaivaakseen sen etutaskusta esiin puhelimen. Soittaja oli ilmeisen hauska tyyppi, sillä Francesco heitti päänsä taakse ja nauroi. Pennykin hymyili katsellessaan komeaa miestä, joka oli onnensa kukkuloilla ja nautti elämästä. Penny mietti, olikohan puhelimesta Francescon tyttöystävä. Sitten hän mietti, miksi mietti olikohan Francescolla tyttöystävä. Todennäköisesti pohdinta johtui miehen aksentista. Ja hymystä. Ja tavaroiden kantamisesta.

”Kunpa antaisit minun keittää kahvit”, Stuart sanoi ja havahdutti Pennyn haaveista. ”Et kohtele espressokonetta sen vaatimalla kunnioituksella.”

”Kyseessä on vain tuplaespresso, ei sen kummempi”, Penny sanoi nauraen.

Stuart näytti vakavalta ja nosti toruvan sormen. ”Espresso ei koskaan ole *vain* espresso.”

”Sori...” Penny astui kauemmas kahvikoneesta, kiersi tiskin toiselle puolen kädet ilmassa antautumisen merkkinä ja pyöritteli muka loukkaantuneena silmiään.

”Onko tämä sinun kahvilasi? Oletko sinä siis Penny?” kysyi ovensuuhun taas ilmestynyt Francesco ja laski kaksi pienempää paperikassia lattialle.

”Joo, olen.”

Francesco pyyhkäisi kämmenensä esiliinaan ja ojensi Pennyille kättään.

”Olen lukenut sinusta.”

Heidän lämpimät kätensä koskettivat toisiaan.

Heidän katseensa kohtasivat.

Francescon hymy oli leveä – eikä ainoastaan leveä vaan ylitsevuotava. Oli hämmentävää katsoa häntä silmiin, etenkin kun he seisoivat näin lähekkäin, melkein kiinni toisissaan, mutta Penny ei saanut katsettaan irti Francescosta. Hän tutkaili miestä: leuassa oli kevyt parransänki ja hengityksessä kirpeä kahvintuoksu.

”Voisinpa jäädä aamiaiselle”, Francesco sanoi.

He kättelivät edelleen.

”Lähdet ennen aamupalaa, vaikka et ollut edes yöttä”, Penny lohkaisi sen kummemmin miettimättä. Oli järkyttävää huomata, kuinka helposti hän saattoi lipsauttaa suustaan jotain niin epäsopivaa.

”Olen kuullut sinusta kehuja.” Francesco virnisti.

”No... minä...”, Penny takelteli. Häntä nolotti. Miksi hän oli sanonut jotain niin typerää? Ehkä juuri tämä oli ikisinkkuuden syy: hän oli täysin paska flirttailemaan eikä todellakaan osannut kommunikoida vastakkaisen sukupuolen kanssa tilanteen sitä vaatiessa.

”Siis kahvilasi aamiaisesta.” Francesco nauroi.

”Niin. Tietysti! Joo. Sitä minäkin tarkoitin.”

SUHDE- SOPAN RESEPTI

1 deittailuun uupunut nainen
1 yllättävä muutto
3 kiinnostavaa miestä
reilu tujaus säätää

Sekoita ainekset yhteen.
Hämmennä vimmatusti
ja toivo parasta.

”Herkullista ruokaa,
kilttejä ihmisiä ja kuumia suhteita.
Tästä kirjasta ei voi olla pitämättä!”

BETH O'LEARY

9 789520 439248

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-3924-8

Kansi: Emmi Kyytsönen